

N:o 141.

Af herr **A. G. Anderson** i Himmelsby, om tillägg till 4 § i förordningen angående fattigvården.

I kongl. förordningen angående fattigvården af den 9 juni 1871 finnes i dess 4 § stadgadt, att för försörjning af tjenstehjon, statfolk samt fabriks-, handtverks-, bruks- eller grufarbetare äfvensom af deras hustrur och hemmavarande minderåriga barn skall, under den tid arbetsaftalet gäller, husbonde ansvara, så att de ej falla fattigvården till last.

Att under den tid af något öfver 26 år, som denna förordning varit gällande, den gifvit anledning till mycket missnöje samt i följd deraf äfven många tvister mellan arbetsgifvare och kommuner, torde vara bekant, och att så är förhållandet, har nog sin anledning i det till obillighet gående stränga åläggandet, att en arbetsgifvare skall svara för att icke hans arbetare eller deras hustrur och minderåriga barn under hela den tid, som arbetsaftalet gäller, icke falla fattigvården till last, och att detta åläggande är obilligt och för strängt, skall jag söka att med sådana exempel, som många gånger inträffat, visa. En arbetsgifvare har antingen genom städjande eller på annat sätt slutit arbetsaftal på ett år med en person, som har hustru och minderåriga barn; om då nämnda person dör under första delen af den tid, som arbetsaftalet gäller, eller han sjuknar och blifver oförmögen till arbete under nästan hela den tiden, skall likväl arbetsgifvaren svara för att icke hustru och hemmavarande minderåriga barn komma fattigvården till last under hela den tid, som arbetsaftalet gäller, det vill väl egentligen säga, att, oaktadt arbetaren icke kunnat fullgöra någonting eller endast en ringa del af det arbete, han sig åtagit, arbetsgifvaren ändå skall utbetala hela den öfverenskomna ersättningen därför, likasom om arbetaren kunnat ordentligt fullgöra de skyldigheter, han sig

åtagit. Att detta är öfverensstämmande med rättvisa och billighet, tror jag knappast, att någon skall vilja påstå, och att det måste kännas hårdt för en arbetsgifvare att nödgas utbetala ersättning för ett arbete, som den, hvilken det sig åtagit, blifvit urståndsatt att fullgöra, då han således måst skaffa en annan att fullgöra detsamma och derigenom nödgats utbetala dubbelt så mycket i ersättning därför som det var värdt, torde ingen vilja förneka, och att således en ändring i detta afseende kan anses befogad. På grund af hvad jag ofvan anfört, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta ett tillägg till fattigvårdsförordningens 4 §, så att den måtte erhålla följande lydelse:

För försörjning af tjenstehjon, statfolk samt fabriks-, handtverks-, bruks- eller grufarbetare äfvensom deras hustrur och hemmavarande minderåriga barn skall, under den tid arbetsaftalet gäller, husbonde ansvara, så att de ej falla fattigvården till last;

dock, om arbetstagaren dör eller till följd af sjukdom eller annan anledning ej kan fullgöra det arbete, han sig åtagit, icke längre än tre månader af den tid, som arbetsaftalet gäller.

Stockholm den 27 januari 1898.

Gustaf Anderson.
